

UZASADNIENIE

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna. Została ona wywiedziona z podstawy prawnej art. 438 pkt 2,3 i 4 kpk.

Nie jest zasadny zarzut apelacji, iż w zaskarżonym wyroku doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 167 kpk w zw. z art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia ustnej uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów, jako wniosku zmierzającego do przedłużenia postępowania,

w sytuacji gdy w przedmiotowej opinii nie została wyjaśniona kwestia wpływu zaburzeń adaptacyjnych na zdolność oskarżonego do rozpoznania znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, ograniczając wnioski do wskazania, że „skutki działania alkoholu mógł przewidzieć lub przewidywał”, nie wskazując na podstawę metodologiczną swojej opinii, z czego taki wniosek wynika, powodując w rezultacie, że opinia była niejasna i nie wyjaśniała dostatecznie stanu psychicznego oskarżonego, w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów oraz nie odnosiła się w żaden sposób do objawów jakie zostały zaobserwowane u oskarżonego a które wynikały z jego dokumentacji medycznej;

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w przyjęciu z góry powziętego założenia, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w treści skarżonego orzeczenia, podczas gdy biegli nie wyjaśnili na jakiej podstawie uznali, że mimo sformułowania twierdzenia, iż oskarżony miał ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, to nie miało to charakteru znacznego, bowiem biegli nie wskazali z czego to wynika i jakie podstawy metodologiczne zostały przez biegłych zastosowane.

Zasadnie bowiem przyjął Sąd Rejonowy, iż dopuszczenie uzupełniającej opinii psychiatrycznej zmierzałoby tylko w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Wbrew twierdzeniu skarżącego opinia jest pełna, jasna i niesprzeczna. Biegli wskazali iż oskarżony miał ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ale nie w stopniu znacznym w związku z tym, że w chwili czynu był w stanie upojenia prostego a skutki działania alkoholu mógł przewidzieć lub przewidywał. Biegli wskazali także podstawy metodologiczne podnosząc, iż opinię wydali na podstawie jednorazowego badania psychiatrycznego przeprowadzonego w dniu 16 listopada 2016 roku na terenie Oddziału Psychiatrycznego oraz analizę danych zawartych w aktach sprawy, w tym dokumentację medyczną oskarżonego dotyczącą jego dotychczasowego leczenia psychiatrycznego. Ponadto biegli stwierdzili z jednej strony, iż u oskarżonego występują inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią zaburzeń adaptacyjnych, jednak z drugiej strony wskazali, że nie miało to wpływ na zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem przez oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych między innymi w oparciu znajdującą się w aktach sprawy pełną, jasną i niesprzeczną opinię biegłych psychiatrów Sąd Rejonowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów opinanej w treści art. 7 kpk. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów i w oparciu o nie poczynił trafne ustalenia faktyczne. Rozumowanie przedstawione w pisemnym uzasadnieniu wyroku nie może zostać uznane za błędne, dowolne czy też nielogiczne. Nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów

i przedstawia ich wszechstronną analizę. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych w tym pisemnej opinii sądowo – psychiatrycznej prowadząca ostatecznie do konkluzji o winie i sprawstwie oskarżonego jest kompleksowa, rzetelna a przede wszystkim słuszna, zaś Sąd Okręgowy je w pełni podziela.

Nie można podzielić argumentacji obrońcy oskarżonego, iż Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną poczytalność i mógł przewidzieć skutki swojego postępowania, pomimo, iż wątpliwości oskarżonego, co do spójności

i jasności opinii pisemnej biegłych lekarzy psychiatrów nie zostały wyjaśnione, w ślad za tym wniosek dowodowy w tym zakresie obrony został oddalony.

Sąd I instancji w oparciu o wskazaną opinię dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, iż oskarżony nie jest chory psychicznie, nie jest upośledzony umysłowo oraz że miał w chwili czynu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ale nie w stopniu znacznym, w związku z tym, że w chwili czynu był w stanie upojenia prostego a skutki działania alkoholu mógł przewidzieć lub przewidywał.

Ponadto skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy. W przedmiotowej sprawie powinien bowiem, zdaniem skarżącego, znaleźć zastosowania art. 37a kk, poprzez skazanie oskarżonego na karę łączną ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Ewentualnie wymierzenie oskarżonemu za poszczególne przestępstwa kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Z uwagi na fakt, iż w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy skazał R. M. za jeden czyn (o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnia) i wymierzył mu nową karę jednostkową, w miejsce orzeczonej kary łącznej, w tym miejscu Sąd Okręgowy w trybie art. 436 kpk ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego z pominięciem zarzutu rażącej niewspółmierności kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy, gdyż rozpoznanie tego zarzutu, w sytuacji gdy kara orzeczona przez Sąd Rejonowy przestała obowiązywać jest bezprzedmiotowe.

W niniejszej sprawie oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, jednocześnie dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21 grudnia 2015 roku w sprawie VI K 526/15.

Decyzją Starosty (...) z dnia 23 lutego 2016 roku, w sprawie (...).5430.127.2016.PI cofnięto R. M. uprawnienia do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kategorii B na okres 4 lat. Jak wynika z uzasadnienia decyzji podstawą cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami był orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21 grudnia 2015 roku w sprawie VI K 526/15 środek karny w postaci prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

W związku z powyższym w niniejszej sprawie organ prokuratorski zarzucił oskarżonemu popełnienie dwóch przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 178a § 4 kk i art. 180a kk.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzucenie R. M. popełnienie dwóch przestępstw nie było uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie jak to już zostało wskazane, decyzja o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami była wydana w związku z orzeczonym prawomocnym wyrokiem zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Tym samym

w niniejszej sprawie oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny, jednocześnie naruszył zakaz orzeczony przez Sąd oraz decyzją administracyjną. Dlatego też swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk i art. 180a kk. Jest to jednak pozorny zbieg tych przepisów, gdyż art. 180a kk podlega wyłączeniu na zasadzie specjalności. Przepisem ogólnym jest art. 180a kk, który obejmuje wszystkie wypadki cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami niezależnie od przyczyny. Natomiast art. 178a § 4 kk jest przepisem szczególnym, gdyż dotyczy naruszenia orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów a więc jednej z przyczyn cofnięcia uprawnień.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd przyjął, że zachowania opisane w pkt I i II aktu oskarżenia stanowią jeden czyn zabroniony wyczerpujący dyspozycją art. 178a § 4 kk.

Dlatego też biorąc pod uwagę ustalenia faktyczne, analizując i oceniając zebrany

w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego stanowi czyn zabroniony o dużej społecznej szkodliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:

- szczególnym rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji;
- rozmiarami grożącej szkody - oskarżony stwarzał bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu;
- okolicznościami popełnionego czynu – znaczne stężenie alkoholu, przekraczające pięciokrotnie dopuszczalną normę;
- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim.

Na niekorzyść oskarżonego, Sąd poczytał, iż R. M. jest już osobą karaną. Oskarżony mimo uprzedniego skazania ponownie naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwym po drodze publicznej i to zaledwie po upływie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku w poprzedniej sprawie. Tym samym dał wyraz temu, że jest już osobą w pewnym stopniu zdemoralizowaną, która dodatkowo za nic ma wyroki Sądu oraz lekceważy obowiązujące normy prawne. Trzeba dodatkowo pamiętać, że zawiódł on zaufanie jakim został obdarzony w sprawie VII K 526/15, w której Sąd Rejonowy w Radomsku wymierzył mu karę pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia dodatkowo jeszcze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony swoją postawą nie pozostawił żadnych wątpliwości, iż zasługuje na dużo surowszą reakcję karną niż w sprawie VI K 526/15. Ponadto oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu,

w tym podstawowej zasady – zasady trzeźwości jego uczestników. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił też fakt, że zachowanie oskarżonego stanowiło potencjalne zagrożenie dla życia i zdrowia innych osób. Prowadził pojazd w godzinach, kiedy jest bardzo duże natężenie ruchu pojazdów. Ponadto przy wymiarze kary na niekorzyść oskarżonego przyjęto znaczny stopień intoksykacji alkoholowej jego organizmu, który ponad pięciokrotnie przekroczył dopuszczalne normy.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nie ma racji obrońca oskarżonego, że Sąd powinien skorzystać z instytucji z art. 37a kk. Zdaniem Sądu, mając na uwadze powyższe rozważania kara o charakterze wolnościowym wobec oskarżonego nie spełniłaby swoich celów. Trzeba bowiem jeszcze raz przypomnieć, że oskarżony był już wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zaledwie po upływie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku oskarżony ponownie prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości. Tym samym dał on się już w dostateczny sposób poznać, że jest osobą, dla której prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości nie stanowi żadnego problemu a łagodne kary o charakterze wolnościowym nie robią na nim żadnego wrażenia.

Wymierzając bezwzględną karę pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze treść art. 69 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Orzeczonej kary przekracza jeden rok pozbawienia wolności. Ponadto oskarżony dopuścił się przestępstwa w dniu 18 marca 2016 roku, kiedy to był już skazany na karę pozbawienia wolności w sprawie VI K 526/15.

W związku z przyjęciem, iż oskarżony dopuścił się jednego przestępstwa, Sąd z rozstrzygnięć opisanych w punkcie 3 i 4 wyroku wyeliminował sformułowania „w związku z skazaniem za czyn I”.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok w pozostałej części jako słuszny i odpowiadający prawu należało utrzymać w mocy.

Na podstawie § 4 ust. 1, 2, 3 § 17 ust. 2 pkt 4, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016r., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 516,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.).